

ploratibus in solatiōe. et cū lugētibus abu
la cor aut̄ stultoz ē vbi leticia: si quidē vt ipsi
alios letificet: 3 ut ipsi alioz leticia p̄fuant.
ptinet ḡ ad sapientē ut cōdelectationē affe
rat his cū qbus cōuerstā: nō quidē lasciuam
quā virtus cauet: s̄ honestā fin illud ps. Ec
ce q̄ bonū et q̄ iocūdū habitare frēs i vnu.
q̄nq̄ tñ pp̄f aliquo bonū cōsequēs vel prop̄
aliq̄d malū excludēdū nō refugiet v̄tuosus
eos qbus cōuiuit cōtristare ut ph̄s dīc i 4.º
ethicoz. Vñ et apls dīc. 2. ad Corl. 7.º Si con
tristari vos i ep̄la: nō me penitet. et p̄ ea: gau
deo nō q̄a cōtristari estis: s̄ q̄a cōtristati estis
ad pn̄iam. et iō bis q̄ sūt proni ad peccādū n̄
debem̄. bilare vultū ostendere ad eos delec
tandū: ne videamur eoz p̄cō cōsētire: et qdā
mō p̄cti audaciā m̄istrare. Vñ dīc Ecl. 7.º fi
lie tibi sūt: serua corpus earū. et nō ostendas
barem faciē tuā ad illas.

Ad secūdum sic pro

cedit. Videf q̄ h̄mōi amicitia nō sit ps iu
sticie. Ad iusticiā. n. ptinet reddere debituz
alti. s̄ hoc nō ptinet ad hanc virtutē: s̄ solū
delectabilis alijs cōuiuere. ḡ h̄mōi v̄tus nō
ē p̄ iusticie. P. Scdm ph̄m i 4.º ethicoz
h̄mōi virtus cōsistit cū delectatiōe uel tristī
cia q̄ ē i cōuictu. s̄ moderari matīas delec
tationes ptinet ad tpantia ut s̄ habitū ē. ḡ h̄
virtus ē maḡ ps tpantie q̄ iusticie. P. Eq
lia ieq̄libus exhibē: iusticia ē ut s̄ habitū
ē. s̄ sicut ph̄s dīc i 4.º ethicoz hec virtus s̄lī
ad horos et iōtos et cōsuetos et cōsuetos ope
tur. ḡ hec v̄tus nō ē ps iusticie: s̄ magis eiō
riat. H̄z h̄ ē q̄ Macrobi^o ponit amicitiaz
p̄ iusticie. R^o dicēdū q̄ hec virt̄ est ps
iusticie inq̄z̄ adiūgīt ei sicut p̄ncipali v̄tū
cōuenit. n. cū iusticia i h̄ q̄ ad alterz ē sicut et
iusticia. deficit aut̄ a rōne iusticie: q̄a nō h̄
plēna debiti rōne put aligs alti obligat v̄l d̄
bito legali ad cui^r solutiōez lex cogit: v̄l etiāz
aliq̄ d̄bito pueniēt ex aliq̄ bñficio suscepzo
s̄ solū attēdit q̄dā debiti honestatis quod
magis ē ex pte ipsius virtuosi q̄ ex pte alti^r
vt. s̄ faciat alti q̄d deceat eū facere. Ad pri
mu q̄ dicēdū q̄ sicut s̄ dictū ē: q̄a h̄ nāli ē
aīal sociale: debz ex quadā honestate verita
tis māifestationē alijs hoib^r sine q̄ societas
hoiz d̄trare nō possz. sicut aut̄ nō possz hō
vñtere i societate sine veritate: ita nec sine d̄
lectatiōe: q̄a sicut ph̄s dīc i 8.º ethicoz. null^r

pōt p̄ dīē morari cū tristi nec cū n̄ delectabili
t iō hō tenet ex quo dā debito honestatī nā
li ut alijs delectabili cōuiuat: nisi pp̄f aliquā
cām nccē sit aliquān̄ alios v̄tilē cōtristare. Ad
secūdū dicēdū q̄ ad tpantia ptinet refrena
re delectatiōes sensibiles. s̄ hec virt̄ cōsistit
circa delectatiōes in cōuictu q̄ ex rōne pue
niūt inq̄tum vn̄ ad alterz d̄cent se h̄z et has
delectatiōes nō oportet refrenare tāq̄ no
rias. Ad tīū dicēdū q̄ verbū illud ph̄i n̄
ē intelligēdū q̄ aliquis eodē mō debeat col
log et cōunītere notis et ignotis: q̄a vt ipse
ibidē subdit: nō s̄līt cōcēt cōsuetos et extrane
os curare aut̄ tristare sed i h̄ attendit s̄lītu
do q̄ ad oēs oportet facere quod decet.

Einde que

rēdū ē de v̄tys opposit
predicte virtuti. Et p̄ d
adulatione. 2° de litigio
Circa adulatioē cōrūt
duo. P̄ v̄t̄ adulatō sit
pctn̄. 2° v̄t̄ sit peccatū mortale.

Ad primuz sic proce

dif. Videf q̄ adulatio nō sit pctn̄. Adulatio
n. cōsistit i quodā finōe laudis alti exhibito i
tentioē placēdi. s̄ laudare aliquē nō ē malū
fin illud. p̄. v̄l. Surrexerūt filij eius et bea
tissimā p̄dicauerūt. vir eius et laudauit eam
s̄līt et velle placere alijs nō ē malū: fin illud
i. ad Corl. x. Per oīa oib^r placebo. ḡ adulatio
nō ē pctn̄. P. Bonū malo ē h̄riū. et s̄līter
vituperiū laudi. s̄ vituperare malū nō ē pec
catu. ḡ neq̄ laudare bonū q̄d videf ad adu
lationē ptinere. ḡ adulatio nō ē pctn̄. P̄
adulatioē detractio h̄riat. Vñ Greg^o dīc q̄
remediū h̄ adulatioē ē detractio. Sciedū
ē ingt q̄ ne smoderatis laudibus eleuēmur
plerūq̄ n̄i rectoris moderamie detractōni
bus lacerari pmittimur: vt q̄s vor laudātis
eleuat: lingua detrahentis humiliet. s̄ detrac
tio ē malū ut s̄ habitū ē. ḡ adulatio ē bonū.
H̄z h̄ ē q̄d sup illud Ezech. 12.º Ue q̄ cōsu
mūt pulnūlos sub oī cubito manus: v̄l glo
i. suauē adulatioē. ḡ adulatio ē peccatum.
R^o dicēdū sicut s̄ dictū ē: q̄ amicitia p̄di
cta uel affabilitas et si p̄ncipaliter delectare
īrendat eos qbus cōuiuit. tñ vbi nccē ē pp̄f
aliquod bonū exquēdū vel malū vitandū
nō veretur cōtristare. Si ḡ alijs i oib^r velit

ad delectationē alii log: excedit modū in delectādo. et iō peccat p excessū. et si qdē b̄ faciat sola intentione delectādi vocat placid⁹ fm p̄lin. si aut̄ faciat b̄ intentione alicui⁹ lucri cōsequēdi vocat blāditor⁹ sive adulator⁹: cōterti⁹ nomē adulatiōis attribui solet oib⁹ q̄ su pra debitu modū v̄tutis volūt alios verb⁹ v̄ factis delectare ī cōi conuersatiōe. Ad p̄mū ḡ dicēdū q̄ laudare aliquē cōfigit et dñi et male: put. s. debite circūstātie vel seruant vel p̄termittūf. s. n. aliq̄s aliquē velit delectare laudādo ut et h̄en̄ solefne ī tribulatiōnib⁹ deficiat v̄l etiā v̄ i bono. p̄ficere stude at alijs debitis circūstātis obseruatōis: pertinebit hoc ad p̄dictā virtutē amicitie. p̄tinet aut̄ ad adulatiōne si qs velit aliquē laudare ī qbus nō ē laudādus: q̄a forte mala sit: fm illud. Laudat p̄ctōr ī desideri⁹ aie sive. v̄l q̄a nō sit certa fm illud Eccl. 27. Ante finōnē nō laudes v̄iz. et iterū Eccl. xi. Nō laudes virū i specie sua. vel etiā si timere possit ne humana laude ad ianē gloriā p̄uocet. Un̄ dicitur Eccl. xi. Ante mortē ne laudes hoīem. si milis etiā velle placere hoīibus p̄p̄ caritatez n̄triēdā. et ut i eis hō sp̄ualit̄ p̄ficere possit laudabile ē. q̄ aut̄ aliquis velit placē hoīb⁹ p̄p̄ ianē gloriā vel. p̄p̄ lucru vel etiā in malo hoc eēt p̄ctn̄: fm illud ps. Deus dissipauit ossa eorū q̄ hoīibus placēt. et apls v̄c̄ ad Hal. p. Si adhuc hoīibus placēr̄ xp̄i seru⁹ n̄ effē. Ad secūdū dicēdū q̄ etiā vitupare malū si nō adhibeāt debite circūstātie ē vitiosū. et s̄siter laudare bonū. Ad tertū dicēdū q̄ nihil p̄hibet duo vitia eē ūria. et iō sicut ūria etio ē malū: ita et adulatio q̄ ūria ei q̄tū ad ea q̄ dicū: nō aut̄ directe q̄tū ad fine: quia adulator̄ q̄rit delectatōe; ei⁹ cui adulat̄ ūria etor aut̄ nō q̄ritei⁹ ūristationē cū aliquī occ̄te detrahat: sed magis q̄rit eius infamia.

Ad secundū sic pro
cedit. Vide q̄ adulatio sit p̄ctn̄ mortale. q̄a fm Aug. i enchiridion. malū dicitur q̄a nocet. s̄ adulatio marime nocet scđm illud ps. Qm̄ laudat p̄ctōr ī desideri⁹ aie sive. et si q̄bndicet: eracerbauit dñm p̄ctōr. et iō Je ro⁹ dicit. q̄ nihil ē q̄d tam facile corrumpt metes hoīuz q̄ adulatio. et sup illud ps. Conuertat statu erubescētes. dicit glo. Plus nocet lingua adulator̄ q̄ gladi⁹ persecutoris. q̄ adulatio ē ḡuissimū p̄ctn̄. P. Quicunq̄

verbis alijs nocet: nō min⁹ nocet sibi q̄ alijs v̄n̄ dñi ps. Gladius eoz intret in corda ipor̄ s̄ ille q̄ alii adulat̄ iduicit eū ad peccandum mortaliter. v̄n̄ super illud ps. Oleū p̄ctōrlnō ip̄iguet caput meū. dicit glo. Falsa laus adulatoris metes a rigore veritatis emollit ad noxia. & m̄ltō magladulatōr̄ ī se mortali pecat. P. In decretis scribis dis. 43. Cleric⁹ q̄ adulatiōnib⁹ et p̄ditōib⁹ vacare dephen̄ dīt degradef ab officio. s̄ talis pena nō infligitur nisi p̄ p̄ctō mortali. q̄ adulatio ē p̄ctn̄ mortale. H̄z h̄z ē q̄ Aug⁹ i sermone d̄ purgatoriō int̄ p̄ctā minūta numerat: si q̄s cuiq̄ maiori p̄sonē aut ex voluntate aut ex necessitate adulari voluerit. R̄ dicēdū q̄ sicut s̄ dicitū ē: p̄ctn̄ mortale est q̄d caritati ūriat̄ adulatio aut̄ q̄nq̄ qdē caritati ūriat̄ offiq̄ at̄ nō. Contrariaſ ūriat̄ caritati triplicis. Uno mō rōne ipsius materie: puta cū aliquis laudat alicuius p̄ctn̄: hoc. n. ūriat̄ dilectioni dei ū cui⁹ iusticiā hō d̄quitur. et ū dilectionē p̄mi quē in p̄ctō fōuer: v̄n̄ ē p̄ctn̄ mortale fm illud. Ysa. 5. Vle q̄ dicitis malū bonū. Alio rōne intentionis: puta cū qs alicui adulatur ad hoc q̄ fraudulenter ei noceat vel co:p̄liter vel sp̄ualiter. et hoc etiā ē p̄ctn̄ mortale et hoc h̄r̄ p̄v. 27. Meliora sūt vulnera diligēnti q̄s fraudulenta odientis oscula. 2° mō p̄ occasionē sicut cum laus adulatoris fit alteri occasiō peccādi et p̄ter adulatoris intentionem. et in hoc cōsiderare oportet vtrū fit occasio data vel accepta. et qualis ruina s̄ sequatur: sicut p̄t patere ex his oī ū de scandalo dicta sūt. si at̄ aliquis ex sola auditate delectādi alios vel etiā ad enitādū aliquod malū: vel ūsequēdū aliquid ī n̄citate alicui adulatus fuerit nō ē ū caritatē: v̄n̄ nō est peccatū mortale s̄ veniale. Ad p̄mū q̄ dicēdū q̄ anctioritates ille loquunt̄ de adulatore qui laudat p̄ctn̄ alicui⁹: ita. n. adulatio d̄ plus nocere q̄ gladi⁹ persecutori: q̄a ī p̄tiorib⁹ bonis nocet. s̄ ī sp̄ualib⁹: n̄. n. nocet ita efficacit̄: q̄a gladi⁹ persecutoris occidit effectiue q̄s sufficiēs cā mortis. nullus aut̄ p̄t esse alteri sufficiēs cā peccādi vt et ū dicitis ps. Ad secūdū dicēdū q̄ rō illa p̄redit de eo q̄ adulat̄ intentōe nocēdi: ille. n. pl̄ nocet sibi q̄ alijs q̄a sibi nocet tanq̄ sufficiēs cā peccādi. alijs aut̄ occasionaliter tū. Ad tertū dicēdū q̄ anctioritas illa loquunt̄ de eo qui p̄ditorie alteri adulat̄ vt eum decipiāt